

Hồi 38

Xà Vương Chi Độc

Người đó đáp xuống trước mặt Ngạo Thiên, nhìn lại thì thấy đó là một lão già gầy gò che mặt bằng một tấm khăn đen, trên tay cầm một thanh kiếm xanh lè tựa như màu da rắn lục.

Lão vừa định thân vừa liền hướng vào cổ kiêu vái một cái:

- Thuộc hạ đã có mặt.

Giọng trong kiêu phát ra lạnh lùng:

- Phó giáo chủ thu nạp hẳn cho ta.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Rồi lão xoay qua Ngạo Thiên:

- Ngươi chuẩn bị nạp mạng đi thôi.

- Các hạ sao không bỏ khăn che mặt ra đi.

- Trước khi ngươi chết, lão phu cũng thành toàn cho ngươi vậy.

Dứt lời, tấm khăn đen rút xuống, lập tức quần hùng võ lâm xôn xao như ong vỡ tổ, tiếng người thất thanh kêu lên:

- Xà Vương Chi Độc Lịch Thiên Thu!

Lão già ngửa cổ cười một tràng dài, tiếng cười ri rí như tiếng rắn kêu:

- Ha... Ha... Lão phu đúng là Xà Vương đây.

Sự xuất hiện của lão nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người, càng không thể tin được chuyện lão đầu thân Thuận Thiên giáo, cam tâm làm môn hạ cho một người đàn bà.

Xét về tuổi tác Xà Vương năm nay ngót nghét một trăm. Lão xuất hiện cùng thời Trí Nguyên đại sư, một mình tung hoành giang hồ với thanh Linh Xà Kiếm.

Bởi vì lão là ma đầu cùng hung cực ác, không chỉ võ công cao cường mà còn có thủ đoạn dùng độc cũng tàn khốc vô cùng. Thanh Linh Xà Kiếm của lão có tám mươi bảy loại độc của những loài rắn độc nhất trên thế gian.

Cũng vì lẽ đó mà hơn hai mươi năm trước đã có một trận huyết chiến cũng trên ngọn Ngọc Giác đài này giữa lão và Trí Nguyên đại sư. Cuối cùng, lão bị trúng một kiếm chí tử, phải liều mạng tháo chạy. Còn Trí Nguyên đại sư phải mất hết ba tháng mới trục hết độc chất của Linh Xà Kiếm trong người.

Ngày hôm nay, sự xuất hiện của Xà Vương làm cho quần hùng kinh hoàng, nhục khí mới nhen nhúm giờ tan như bọt nước.

Xà Vương Lịch Thiên Thu trừng mắt nhìn Ngạo Thiên:

- Tiểu tử! Người đúng là truyền nhân của Trí Nguyên đại sư?

- Không sai!

- Người có biết là hai mươi năm trước, cũng tại nơi đây, sư phụ của người đã đâm lão phu một kiếm, suýt nữa đã làm lão phu táng mạng. Nếu không nhờ giáo chủ có thần dược cứu mạng thì lão phu đã chết rồi hay không?

Ngạo Thiên lạnh lùng thốt:

- Phàm những kẻ bị ân sư ta trừng phạt đều là hạng cùng hung cực ác, tội đáng muôn thác.

- Người nói nghe hay lắm. Đúng là giọng điệu của lão trọc Trí Nguyên. Thế người có biết lần này lão phu tái xuất giang hồ vì lẽ gì chẳng?

- Người muốn trả thù, đúng không?

- Đúng vậy, tên trọc Trí Nguyên đã chết, lão phu đành phải tìm đệ tử của hắn là đòi lại nhát kiếm năm xưa thôi.

- Vậy hôm nay, ta sẽ cho người toại nguyện.

Dứt lời, Ngạo Thiên vòng tay ra sau lưng, rút kiếm. Lãnh Diện Tu La vừa khi khỏi vỏ, lập tức hàn khí xông lên ngất trời. Lịch Thiên Thu thấy thế thì mừng rỡ kêu lên:

- Quả nhiên không hổ là Lãnh Diện Tu La kiếm. Ngày hôm nay lão phu đã toại nguyện thật rồi.

Cánh tay lão chớp lên, Linh Xà Kiếm rút ra khỏi vỏ nhanh như điện. Ánh kiếm xanh lè, thân kiếm rít lên những tiếng kêu như tiếng của măng xà. Lão chìa thẳng mũi kiếm vào mặt Ngạo Thiên, lập tức, chàng cảm thấy có một luồng khí vô hình như tác động lên cơ thể mình.

Phía dưới, Hoàng Nhạn Ca hải hùng kêu lên:

- Coi chừng có độc!

Những đả muện, Lịch Thiên Thu trỗi lên tràng cười nham hiểm:

- Tiểu tử, ngươi tiêu rồi!

Lão quả nhiên là một nhân vật vừa nham hiểm, vừa độc ác khôn lường. Năm xưa, giang hồ gán cho lão hung danh là Xà Vương Chi Độc, không phải vì lão dùng thanh Linh Xà Kiếm có tẩm nọc rắn độc, mà còn vì lòng dạ nham hiểm, độc ác như rắn như rít của lão. Lão là chúa của muôn loài rắn, độc nhất trong ngàn loài rắn độc.

Ngạo Thiên nổi giận xung thiên, chàng gầm lên:

- Con măng xà tinh kia! Hôm nay bốn thiếu gia phải hoàn thành nốt nhất kiếm năm xưa của ân sư.

- Ngươi... Ngươi không sợ độc?

- Một chút chất độc nhỏ nhoi của ngươi, có thể làm gì được ta nào?

Bên dưới, trong đám quần hùng có nhiều tiếng thở phào nhẹ nhõm vang lên. Mọi người thở một hơi dài, qua một phen hú vía. Chỉ có Chu Tiểu Mạn là hiểu rõ sự tình, nàng nói:

- Một chút nọc rắn, thì có thể làm gì được thần dược của ông nội ta?

Họ Hoàng ghé tai nàng hỏi nhỏ:

- Té ra, muội đã sớm cho hấn uống thần dược từ trước?

Chu Tiểu Mạn đắc ý cười nói:

- Chỉ một viên thôi mà.

- Hảo tiểu muội! - Họ Hoàng khen - Xong vụ này, ngu huynh sẽ đứng ra làm người mai mối cho cô cậu.

Chu Tiểu Mạn là cô bé ít khi mắc cỡ liền nắm lấy ngay cơ hội nói:

- Nhị sư huynh đã nói thì phải giữ lời đấy nhé!

- Tiểu muội yên tâm đi!

Hai người thì thầm nói tới đó thì trên kia, Ngạo Thiên và Lịch Thiên Thu đã mở ra trường quyết đấu. Hai tay đại cao thủ gườm gườm nhau trước cuộc chiến làm cho bầu không khí trong đấu trường đông lại như nghẹt thở.

Một bên sở hữu bảy mươi năm nội gia công lực, gồm thấu hầu hết chân truyền tuyệt học của Trí Nguyên đại sư. Một bên là lão ma đầu thành tinh, sống gần trăm tuổi.

Một bên là Lãnh Diện Tu La kiếm, hàn khí ngút trời, một bên là Linh Xà Kiếm, chất độc thông thiên.

- Chết!

- Nằm xuống!

Hai tiếng thét vang lên, bóng người chập chờn như bóng quỷ. Chiêu Hàng Ma Diệt Yêu đánh ra với mười hai thành công lực quả nhiên có sức mạnh làm yêu ma run sợ. Trời đất trong phút chốc như nổi cơn giông tố, sấm chớp bủa vây tứ phía.

Qua một chiêu đầu, Ngạo Thiên thần sắc nghiêm trọng. Bên kia, Dịch Thiên Thu mặt mày nhợt nhạt, trên ngực đã trúng một nhát kiếm. Nhát kiếm tuy không sâu nhưng máu đã tuôn ra nhuộm đỏ một mảnh trường bào. Lão vội vàng điểm huyết chỉ huyết rồi nhìn Ngạo Thiên với ánh mắt căm thù:

- Tiểu tử! Ngươi quả nhiên đã học được chân truyền của lão quỷ Trí Nguyên.

Quần hùng vỗ tay hoan hô tán thưởng rền rền, nhưng chỉ có Ngạo Thiên là hiểu rõ nội tình. Bởi vì trong lúc vội vàng, chàng chỉ mới luyện được một chiêu đầu trong bộ Thông Thiên kiếm pháp. Vừa rồi, chàng dùng toàn lực đánh ra một chiêu quyết giành thắng lợi, nhưng kết quả chỉ lấy được chút huyết tích trên người đối phương.

Dịch Thiên Thu sau khi điểm huyết chỉ huyết vết thương liền gầm lên:

- Lão phu liều mạng với ngươi!

Quả nhiên, lão lao vào Ngạo Thiên đánh ra toàn những chiêu sát tử. Thanh Linh Xà Kiếm trên tay lão rút lên như tiếng hàng ngàn con rắn đang vây lấy chàng.

Ngạo Thiên vừa vận chân khí hộ thân vừa sử dụng bộ pháp Vạn Ảnh Phù Vân né tránh.

Dịch Thiên Thu vừa đánh vừa gầm gào:

- Tiểu tử! Sao ngươi không đánh trả?

Nên biết, Xà Vương Dịch Thiên Thu không phải là tay kiếm thủ tầm thường như những tay kiếm thủ trên giang hồ khác. Cho dù Ngạo Thiên có bộ pháp Vạn Ảnh Phù Vân hết sức kỳ ảo nhưng cũng không thể né tránh mãi được. Chàng còn có thể miễn cưỡng sử dụng nó để cầm cự hoặc né tránh nhưng tình thế của Ngạo Thiên lúc này không thể né tránh mãi được, mà chàng lại không phải là hạng người lâm trận thì bỏ chạy.

Dưới này, Hoàng Nhạn Ca cất tiếng thở dài, lão đã nhìn ra chân tướng sự việc:

- Xem chừng, khả năng của Ngạo Thiên chỉ có bấy nhiêu thôi.

Chu Tiểu Mạn mặt mày thất sắc:

- Nhị sư huynh ơi! Chúng ta phải làm thế nào bây giờ?

Họ Hoàng lắc đầu:

- Chỉ còn biết trông chờ vào vận mệnh của ngũ đệ thôi.

Xà Vương Dịch Thiên Thu sau một lúc quần nhau đã nhận ra thiên cơ, lão phát lên một tràng cười cuồng ngạo:

- Ha... Ha... Hóa ra người chỉ có bấy nhiêu thực lực thôi à?

Ngạo Thiên nghiêng rặng, cố hết sức bình sinh gạt kiếm của đối phương rồi lại đánh ra một chiêu Hàng Ma Diệt Yêu.

Dịch Thiên Thu cười nhạt:

- Lão trọc Trí Nguyên đang đợi người dưới tuổi vàng đó!

Hai thanh kiếm chạm vào nhau phát ra hàng loạt tiếng kêu lanh canh không dứt. Chừng nhìn lại thì thấy Ngạo Thiên trên người đã có ba vết thương trí mạng. Chiếc áo bào trắng bây giờ đã nhuộm màu đỏ tươi.

Dịch Thiên Thu ngửa cổ nhìn trời, cất lên một tiếng hú dài rồi giọng lão ta vang lên rín rít như tiếng măng xà:

- Trí Nguyên lão trọc! Dịch Thiên Thu ngày hôm nay đã trả được món nợ máu năm xưa rồi.

Thanh Linh Xà Kiếm vung lên, nhắm ngay vào người Ngạo Thiên phóng tới. Chợt có tiếng thốt:

- Dừng tay!

Thanh kiếm lập tức dừng lại, Dịch Thiên Thu ngạc nhiên hỏi:

- Sao giáo chủ lại không cho thuộc hạ trừ đi cái mầm họa này?
- Bản nhân còn có vài lời muốn nói với hấn.

Rồi tiếp đó, bà ta nói luôn:

- Âu Dương Ngạo Thiên! Người có biết mình đã phạm phải hai tội lớn hay không?

Ngạo Thiên thần sắc tuy nhợt nhạt nhưng vẫn cười cao ngạo:

- Âu Dương Ngạo Thiên ta vốn thay trời hành đạo, không mang tội lỗi gì cả.
- Người chống đối lại bốn giáo, đó là tội thứ nhất. Người lại hủy hoại đi danh tiết của Linh Lăng, đó là tội thứ hai. Bốn giáo chủ ngày hôm nay lẽ ra phải xé xác người thành muôn mảnh mới có thể giải được nỗi thống hận bị người làm cho ô nhục này. Tuy nhiên, vì lòng độ lượng mà bản nhân sẽ cho người được chết toàn thây.

Lời vừa dứt, từ trong cổ kiệu, một luồng âm khí quét ra, hất thân hình Ngạo Thiên tung lên, bay vèo xuống vực thẳm. Đừng nói là lúc chưa bị thương, Ngạo Thiên cũng đã khó chống lại nổi lực đạo vô cùng hùng hậu của giáo chủ, huống chi bây giờ, chàng đang thọ trọng thương.

Âu Dương Ngạo Thiên, cả người lẫn kiếm bị đánh văng xuống vực thẳm. Trên Ngọc Giác đài, quần hùng chết lặng, chỉ có hai tiếng thét thất thanh vang lên:

- Âu Dương đại ca...!
- Ngạo Thiên ca ca...!

Hai bóng người con gái, một trắng một xanh lao đến bên miệng vực. Bóng áo xanh không một chút chần chờ, lao mình luôn xuống vực. Có lẽ trong lúc thần trí hoang mang tột độ như thế này, nàng những tưởng làm như thế hy vọng có thể cứu được Ngạo Thiên. Cũng có thể vì tình yêu, nàng lao xuống vực mà không một chút suy nghĩ.

Bóng áo trắng phục xuống đất, cất tiếng kêu đau đớn:

- Ngạo Thiên ca ca... Ngạo Thiên ca ca...!

oOo

Ba ngày sau, tại tổng đàn Ngũ Kiếm Kỳ môn đã diễn ra một trận quyết đấu tàn khốc nhất võ lâm trong vòng một trăm năm trở lại đây. Phe Ngũ Kiếm Kỳ môn yếu thế, phải bỏ tổng đàn rút chạy để bảo toàn lực lượng.

Giáo chủ Thuận Thiên giáo không giết được Tư Mã Quỳnh Dao, tức giận điên cuồng bèn sai thủ hạ đốt sạch Bích Loan cung. Từ đó, mở ra một giai đoạn mới trong lịch sử võ lâm Trung Nguyên. Lần đầu tiên, một tà giáo từ ngoại biên, xâm nhập vào Trung Nguyên lại đứng lên lãnh đạo quần hùng. Phàm kẻ nào quy phục thì sống, chống nghịch thì phải nhận lãnh cái chết.

Thuận Thiên giáo dung túng phe hắc đạo, đưa võ lâm vào con đường đen tối chém giết lẫn nhau, mưu cầu tư lợi khiến người người oán thán, nhân sinh lầm than. Đó là vận hạn mà Trí Nguyên đại sư trước khi quy thiên đã đoán trước được.

- o O o -